

ligning. Vi ere alle enige om, at under Enevælden og navnlig i tidligere Tid var det en fordelrigtig Ordning, man havde, at Hoffolk fik Embeder, de slet ikke kunde bestride, og at Adelen alene fik Kaarde og Galloner. Man saa rundt omkring en Masse Sinecure-Embeder, der sad fine Herrer med store Titler og liden Indsigt, og de havde Indtægterne og Overstyrelsen, medens det egentlige Arbejde udførtes af andre. Men er det egentlig bedre, at vi i Stedet for Hoffolkene og i Stedet for Adelen yngre Sønner i Embederne have faaet de Herrer Politikere til at sidde i Embederne uden Evne til at styre, afhængige af, om Herren giver ikke blot Forstand, men ogsaa en Fuldmægtig. Det er i Virkeligheden Parlamentarismen bleven til paa den Maade, den er bleven udført herhjemme. Og saa maa jeg endnu sige een Ting. Jeg er ikke parlamentarisk ivrig, men selv de Herrer, som ere det, maa i alt Fald kunne mødes i det Krav, at skulle vi have Parlamentarisme, bør den være et sandt Udtryk for Folkevillien og ikke Udtryk for et Koteri og en Klikevillie, og den bør ikke ledes af uvedkommende Hensyn. Skulle vi have Demokrati, saa skal i alt Fald det Demokrati, vi have, være hæderligt og effektivt og dygtigt.

Jeg vender mig derefter til et andet Medlem af Ministeriet, den højtærede Finansminister. Han er en Mand, som fra Højres Side har faaet mange Komplimenter for sin Person, ja, efterhaanden har faaet saa mange Komplimenter, at jeg maaske er bange for, at hans Synsvinkel, hans Bedømmelse af sig selv forskydes noget. Vi huske, hvorledes det ærede Medlem stod i sin Tid, vi huske, at efter Alberti-Affæren var han den Mand, vi alle sammen saa hen til, og som vi alle ventede kunde føre Landet ud af Uføret. Venstremændene ventede, at han kunde redde og genopbygge Parlamentarismen. Vi andre ønskede det ikke og ventede det maaske heller ikke, men det var den højtærede Ministers historiske Øjeblik. Men var han andet end Historiker? Gaar det ikke ham som den lærde, der skrev om Cæsar? Han forstod saa udmærket, hvorledes Cæsar gik over Rubicon, men da han selv kom til sit Livs Rubicon, gik han udenom og troede, at det var en Rendssten. Jeg tror i Virkeligheden, at der har den højtærede Minister vist sig større som Historiker end som Politiker, større i sin Kundskab til at bedømme, hvorledes Cæsar — eller Robert Peel, jeg tror, det var

det Eksempel, han fremdrog — handlede, end hvorledes han selv skulde handle — jeg mindes den højtærede Finansministers store og stærke Ord om Genrejsningen, og i Gaar rettede Højres Ordfører, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), et Krav om denne Genrejsnings Gennemførelse. Hvor blev den af?

Jeg vil sige, at det ærede Medlem for Odense gav deri sine Ord et Udtryk, ikke blot for, hvad han selv tænkte, men for, hvad mange herinde tænkte, og for, hvad den store menige Befolkning tænker, som maaske ikke gaar meget ned i Dybden, men i alt Fald har paa Fornemmelsen, at det er galt. Det Krav om Genrejsning, hvor har det været henne? Det har været borte. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelttheder her, da vi ere udenfor Finanslovdebatten, men jeg skal kun sige, at da Kontorchef Hald blev genoptagen i Ministeriet som Embedsmand, spurgte man sig selv: Er det rigtigt? Hvorledes er det muligt? Er det virkelig slaaet fast nu, at Bestikkelse er et naturligt Tilbehør til en kongelig dansk Embedsmand? Det er muligvis sket af Medlidenhed. Jeg kan tænke mig, at det bliver sagt, at det er Finansminister Brun, som havde Ansvaret for det, og det kan muligvis siges, at han havde ladet sig lede af denne Betragtning. Naa, Herregud! naar saa mange store Syndere gaa fri, hvorfor saa hænge en sølle Prokurator og Revisionsskriver! Men det er nu en Gang en kongelig udnævnt Embedsmand, som sidder i den røde Bygning, og er det derfor rigtigt? Og jeg vil spørge den højtærede Finansminister om, hvorledes hans Stilling der er. Var han ganske ubekendt med Minister Bruns Opræden i denne Henseende, eller havde han nogen Lod eller Del i den?

Hvad de øvrige Ministre angaar, saa skal jeg ikke sige meget om Mangelen paa indbyrdes Sammenhold, jeg skal ikke en Gang spørge den højtærede Handelsminister, om han nu virkelig har set, at han er en politisk Minister og ikke gaar i den salige Tro, han øjensynlig gik i paa Ministerieskiftets Tid, at Handelsministeriet var noget lignende som Island, noget upolitisk, som laa oppe i Nordhavet, og som ikke behøvede at skifte, fordi Konseilspræsidenten skiftede, jeg skal, som sagt, ikke spørge, om han nu har opdaget, at han er en politisk Minister og har taget Konsekvenserne deraf, men jeg vil tilstaa, at jeg ikke finder de høje Ministre saa velskikkede, som de finde sig selv — med min bedste Villie kan jeg det ikke.